

„Isten szava ez, nem pedig emberé”

Köszöntés: Ha valaki az Isten templomát megrontja¹, azt az Isten megrontja. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti. 1Kor 3:17.

Bibliaolvasás: Azért ezt mondd nekik: Azt mondja a Seregek URa: Térjetez hozzám – így szól a Seregek URa –, és én is hozzátok térek – mondja a Seregek URa. Ne legyetek olyanok, mint atyáitok, akikhez a korábbi próféták így kiáltottak: Azt mondja a Seregek URa: Térjetez meg gonosz útjaitokról és gonosz cselekedeteitekből, de ők nem hallgattak meg, és nem figyeltek rám – így szól az ÚR. Hol vannak atyáitok?! És a próféták vajon örökké élnek?

.....
Pásztorok jai kiáltása hangzik, mert elpusztult büszkeségük! Oroszlánkölyök ordítása hangzik, mert elpusztult a Jordán sűrűje! Azt mondja az ÚR, az én Istenem: Legeltesd a levágásra szánt juhokat, amelyeket vásárlóik büntetlen leölnek, eladóik pedig azt mondják: „Áldott az ÚR, mert meggazdagodtam!” Pásztoraik sem kímélik őket. Bizony, én sem kímélem többé e föld lakosait – ezt mondja az ÚR –, sőt minden embert a felebarátja kezébe és a királya kezébe adok, és szétszaggatják ezt az országot, de én nem szabadítom meg őket a kezükből!

Legeltettem hát a levágásra szánt juhokat, a nyomorgatott juhokat, és választottam magamnak két botot. Az egyiket jóakaratra neveztem, a másikat egyetértésnek, így legeltettem a juhokat. Három pásztort küldtem el egy hónap alatt, mert elkeseredett a lelkem miattuk, és az ő lelkük is megutált engem. Azt mondtam:

- Nem legeltetlek benneteket, haljon meg a halálra való, és pusztuljon a levágnivaló, a megmaradtak pedig egyék egymás húsát.

Akkor fogtam az egyik botomat, a jóakaratot, és eltörtem, hogy fölbontsam szövetségemet, amelyet az összes néppel kötöttem. Föl is bomlott az azon a napon, és így tudták meg a sanyargatott juhok, akik ragaszkodtak hozzám, hogy az ÚR dolga ez. Azt mondtam nekik:

- Ha jónak látjátok, adjátok meg béremet, ha pedig nem, tartsátok vissza!

És harminc ezüstpénzt fizettek béremül. Akkor azt mondta nekem az ÚR:

- Dobd a fazekas elé! Nagy jutalom ez, amelyre engem becsültek.

Elvettem azért a harminc ezüstpénzt, és az ÚR házába, a fazekas elé dobtam. Majd eltörtem a másik botomat is, az egyetértést, hogy fölbontsam a testvériséget Júda és Izráel között. Azután azt mondta nekem az ÚR:

- Most még szerezz magadnak bolond pásztorhoz való dolgokat. Mert íme, olyan pásztort támasztok ebben az országban, aki nem törődik az elveszettekkel, nem keresi a kóborgót, nem gyógyítja meg a megtépettet, nem táplálja a jó karban levőt, de a kövéreknek megeszi a húsát, és körmeiket letördeli.

Jaj a mihaszna² pásztornak, aki elhagyja a nyáját! Fegyver érje utol a karját és a jobb szemét! Száradjon le a karja, és teljesen vakuljon meg a jobb szeme! Zakarás 1: 3-5 és 11: 3-17.

Ige: „Abban az időben pedig Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival. Jakabot, János testvérét fegyverrel kivégeztette. Látva, hogy ez tetszik a zsidóknak,

---

¹ φθειρώ (phtheiró) 1) elpusztít, tönkretesz, lerombol, feldúl 2) passzív alak: elpusztul, tönkremegy, elromlik, megromlik 3) passzív alak: eltévelyedik, csábítás áldozatául esik

² חַלְלִים ('ēlil) 1) hiábavalóság, értéktelenség, haszontalanság Etimológia: hímnemű főnév (nomen masculinum) egy, a bibliai héberben csak származékszavak képzéséhez használt gyök (ללל) első alapjelentéséből, mely rokon nyelvekben (szír): 'értéktelen', 'hitvány', 'hatástalan', 'erőtlen', 'tehetetlen', 'gyenge' (ti. bálvány). A maszoréták javítása alapján kapcsolatban áll a H434-gyel is. Ejtsd: elil.

azon volt, hogy elfogatja Pétert is. Akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak. El is fogatta, börtönbe vetette, és négy, egyenként négytagú katonai őrségnek adta át, hogy őrizték, mert a páska ünnepe után akarta a nép elé vezetetni. Pétert tehát börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez. Arra a napra virradó éjszakán, amikor Heródes elő akarta vezetetni, Péter két katona között aludt, megkötözve két láncsal, az örök pedig az ajtó előtt őrizték a börtönt. És íme, az Úr angyala megjelent, és világosság támadt a cellában. Meglökve Péter oldalát, felébresztette, és azt mondta neki:

- Gyorsan kelj fel! És leestek a láncok a kezéről. Akkor azt mondta neki az angyal:
- Övezd fel magadat, és kösd fel sarudat. És úgy cselekedett. Majd azt mondta neki:
- Vedd fel a felsőruhádát, és kövess engem!

Ő pedig kimenve követte, de nem tudta, hogy valóság az, ami az angyal által történik, hanem azt gondolta, hogy látomást lát. Átmentek az első őrségen, majd a másodikon, eljutottak a vaskapuhoz, amely a városba visz, az magától megnyílt előttük, és kimentek, majd végighaladtak egy utcán. Ekkor az angyal hirtelen eltávozott tőle. Péter magához tért, és azt mondta:

- Most tudom igazán, hogy az Úr elküldte az ő angyalát, és megszabadított Heródes kezéből és mindattól, amire a zsidó nép annyira várt.

Miután ezt megértette, elment János (akit Márknak is neveznek) anyjának, Máriának a házához, ahol sokan összegyűltek és imádkoztak. Amikor Péter zörgetett a bejárati kapunál, egy Rodé nevű szolgálóleány ment oda, hogy hallgatózzék. Ahogy megismerte Péter hangját, örömeiben nem nyitotta ki a kaput, hanem befutott, és hírül adta, hogy Péter áll a kapu előtt. Azok pedig azt mondták neki, hogy elment az esze. Ő azonban csak erősítette, hogy úgy van. Azok pedig azt mondták, hogy az ő angyala az. Péter pedig tovább zörgetett. Amikor végül kaput nyitottak, és meglátták, elálmélkodtak.

Miután pedig kezével hallgatást intett, elbeszélte nekik, hogyan hozta ki őt az Úr a börtönből, majd azt mondta: Adjátok tudtára ezeket Jakabnak és a testvéreknek. Azután kiment, és más helyre távozott. Amikor megvirradt, nem csekély riadalom támadt a katonák között, hogy mi történt Péterrel. Heródes pedig kerestette, és mivel nem találta, kivallatta az öröket, majd megparancsolta, hogy végezzék ki őket.

Aztán lement Júdeából Cézáréába, és ott időzött. Heródes ellenséges indulattal volt a tírusziak és szidóniak iránt, de azok egy akarattal eljöttek hozzá, és miután Blásztuszt, a király kamarását megnyerték, békét kértek, mivel tartományukat a királyéból élelmezték. Egy kitűzött napon pedig Heródes királyi ruhájába felöltözve és trónján ülve beszédet intézett hozzájuk. A nép pedig felkiáltott:

- Isten szava ez, nem pedig emberé.

És azonnal megverte őt az Úr angyala azért, mert nem Istennek adott dicsőséget. Megemésztették a férgek, és úgy halt meg. Az Isten igéje pedig növekedett és terjedt.” ApCsel 12: 1-24.

Ez a Heródes mindent elkövetett, hogy méltóvá legyen a hírhedt Nagy Heródeshez, a kisdéd Jézust is üldöző zsarnokhoz, a betlehemi mézárulás megrendelőjéhez. Azt az embert a sátán játszmáinak egy különös, a *népszerűségnek* nevezett gépszíja csavarta magára. Felismerte, hogy zsidó alattvalóinak egy nagy része egyenesen önmagán kívülivé válik attól a torz, perverz gyönyörtől, amit nekik a keresztyének nyilvános meglincselése okoz. Heródes rákapott ennek az ördögi cirkusznak az ízére, megrészegetett a keresztyén mártírok véréből és többet kívánt belőle. Hallottuk, hogy kegyetlenkedni kezdett a jeruzsálemi gyülekezet élén álló testvérekkel,

egy Jakab nevezetű keresztyént valószínű, hogy bérgyilkossal öletett meg. Beteljesedett az Ige, amit az Úr mondott a tanítványainak, amikor így szólt:

- Ezeket beszéltem nektek, hogy meg ne botránkozzatok. A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. Ján 16:1-2.

Bizony, a teljes felolvasott szövegnek majdnem minden egyes eseménye ennek a sátáni szellemnek hatására fogant és történt. Nagy erőket mozgósítottak az ördög istentiszteletének, nevében, amit úgy adtak el, mintha az egy igaz és élő Isten akarata és tetszése lett volna, pedig a Krisztus egyházának szétrombolását tűzte ki célul.

Ez a világ semmit sem változott, azóta sem! Ne legyenek illúzióink, a démonizált világ ma is épp annyira kedveli a keresztyéneket, mint 2000 évvel ezelőtt és akad valaki, aki ennek a gyűlöletnek ilyen Heródesként az élére álljon, akkor máris elszabadult a pokol. Akkor Jeruzsálem nem a békesség városa lesz, hanem a rettegés és a terror helye, ahonnan Krisztus apostolainak, majd pedig Krisztushoz hű gyülekezetének is el kell menekülnie.

Nem volt olyan régen, amikor az ateista propaganda éjjel és nappal az egyház bűneit teregette, és a mondvacsinált klerikális reakció bűne nevében ezeket tüntettek el a föld színéről, börtönökbe, kényszermunka táborokba, vagy halálbüntetéssel jeltelenül a föld alá. Az Igazság és az Isten nevében folyt a rettegés erőit fokozó terror és öldöklés.

Valóban az Isten akarata volt, Isten valóban az ilyen nemtelen vérontásban gyönyörködik? Sokan elhitték ezt és hinni is akartak benne, sőt mások még tapsoltak is hozzá. Isten megengedte, mert az ő igazságos haragja és bölcs gondviselése szükségessé tette, hisz megtörtént, de népével együtt sírt és szenvedett miközben megtisztította az ő egyházát.

Hogy tehát a lincselésre éhes csöcselékének tetszelegjen Heródes elfogatta Péter apostolt, hogy Jézus keresztre feszítésének napra pontos évfordulóján őt is nyilvánosan kivégeztesse. Péter gondolhatta és érezhette is úgy, hogy eljött az utolsó órája és a halál, amivel megdicsőíti Jézust reá vár a küszöbön.

Heródes biztosra akart menni, ezért négy, egyenként négytagú katonai őrség őrizetére rendelte Pétert. Mi ez a fokozott biztonság? Mitől rettegett Heródes, ha oly annyira istentisztelet az, amit művel? Milyen istentisztelet az, amit ilyen rettegés kísér? Tudjuk, hogy nem az Istené, hanem az ördögé, de mégis az Istenének kell hazudni.

Ha mindenki más el is hitte ezt a hazugságot, a Krisztus keresztyén egyháza és gyülekezete leleplezte ennek a gonoszságnak antikrisztusi gyökerét, indíttatását. Hogyan? Talán utcai protestálással? Robbantásos terrorral, mint ahogyan ezt napjainkban teszik az úgynevezett vallásos fanatikusok? Nem!

A gyülekezet éjjel és nappal szüntelenül könyörgött az Úr szabadításáért, mely kiáltást Isten meg is hallgatott és elküldte szabadító angyalát Péterért és a gyülekezetért.

Ma is, a halálig kiszolgáltatott, erőtlenséget és védtelenséget buzdító imádságai, könyörgései és kiáltásai mozgósítják a mennyei erőket. A Jezabel által halálra üldözött Illés egymaga volt, kérésre Isten mégis megemésztő tüzet bocsátott alá, hogy megszabadítsa és igaz volta felől biztosítsa! Történetünkben pedig nyilvánvaló, hogy Isten hatalma egyetlen angyala személyében is, nagyobb minden földi hatalomnál. Ez az angyal kimentti Pétert a halálsorról, abból a szigorú őrizetből, melyben őt a biztos és nyilvános halálra őrizték.

A gonosz erőfitogtatásához és a félelemkeltéshez szükséges volt a nyilvánosság, benne pedig a gyalázatos hazugságot elfedő igazság látszata. Ez és ilyen azóta is a mindenkori inkvizíció! Péter teljesen ártatlan, de halálra méltó gonosznak kell látszódnia, aki megérdemli a kínhalált. Ez a megfélemlítés nagy erőműve, ahol a halál erői termelődnek és gerjesztődnek. De vajon

elég ez az erő ahhoz, hogy az Isten munkáját megállítsák, hogy lerombolják az élő Isten templomát és gátat szabjanak Krisztus országa kibontakozásának?

Tudjuk a választ a történetből és az egész történelemből. Isten egyetlen angyala porig rombolja ezt az egész ördögi gépezetet, egyetlen éjszaka alatt.

Istenünk és Atyánk hatalma ma sem kevesebb mint akkor. Ő ma is meg akarja hallgatni imádságainkat, de van -e imánk, amit meghallgasson? Ő ma is ugyanazzal a hatalommal akar cselekedni, mint kezdetben. Amikor Ő cselekszik, átformálja az emberi lehetőségeket, hogy ami embereknél lehetetlen, az nála lehetségessé lesz.

Péter hozzánk hasonló ember volt, így számára lehetetlen volt, hogy kiszabadítsa magát a 16 ór őrizetéből és a börtön halálsorából. Ő elfogadta sorsát, nem is akart kiszabadulni, kész volt a Krisztus halálához hasonlóan Urához menni. Nyája viszont, a jeruzsálemi gyülekezet, még nem volt kész arra, hogy apostoli pásztora nélkül maradjon és úgy imádkozta ki Pétert a halálból, hogy maga sem hitte, hogy percekben belül az apostol ott fog állni annak az imádkozó közösségnek az ajtajában. Tanúság!

A sátán ma is pontosan úgy támadja az Isten evangéliumának szolgálait, az egyház papjait és lelkipásztorait, mint akkor és ott a jeruzsálemi gyülekezetben. Tudja az Úr, hogy a hozzá hű szolgálója kész bármely pillanatban letenni az életét, a nyáj viszont ezt nem mindig tudja. Sok gyülekezet, legyen az akár egy hatalmas közösség is, sok esetben egy egész ország, vagy földrész közössége, nem tudja felfogni, hogy milyen az, amikor az igaz és javát munkáló pásztor nélkül marad. Milyen az, ha élére mihaszna vagy anti-pásztor kerül, amilyenről Zakariás prófétált.

Sokan úgy gondolják, hogy az, hogy van igehirdetés, pásztori legeltetés az valami természetes és örökké létező dolog, ami mindig volt és mindig lesz. Önámítás.

Az igehirdetés szolgálata ebben a világban minden elemében természetfeletti. Létét, amint azt láttuk, Isten hatalmas angyalai biztosítják, ha van olyan gyülekezet, amelyik még tud kiáltani érte az Istenhez. Hogyan tanítja Pál erre kiáltásra a gyülekezetet? Idézem:

„Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázzván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért, én értem is, hogy adassék nekem szó számnak megnyitásokor, hogy bátorsággal ismertessem meg az evangélium titkát, amelyért követséget viselek láncok között; hogy bátran szóljak arról, amiképpen kell szólanom.” Ef 6:18-20.

A jeruzsálemi gyülekezet így könyörgött Péterért, de már nem hitte, hogy az Úr meg is hallgatja. Legyünk képesek elfogadni azt, amiért könyörgünk, higgyünk és ne kételkedjünk! Bárcsak megszégyenítene most bennünket az Isten azzal, hogy képzeletünket felülmúlóan és dicsőségesen adja meg azokat az imakéréseinket, amiket kértünk, de nem hittük, hogy megkapjuk!

Urunk és Istenünk nem hagyja magát bizonyosság nélkül, ahogyan igazságát sem hagyja örökre a hazugság leple alatt. Istennek igazságszolgáltatása, ha késik is, de bizonyos, hogy nem marad el, hanem bekövetkezik; váratlanul és hirtelen. Az Úr már e mostani életünkben nyilvánvalóvá teszi, hogy ki az, aki a mennyeknek országához, és ki az, aki végérvényesen a pokolhoz tartozik. Történetünkben az a Heródes, aki egyházzromboló projektje során rákapott a mártírok vérére, és gyilkos hajlamait Isten akarataként hirdette, nem maradhatott meg a jogoság, az igazságosság és az isteni akaratnak látszó látszatigazságában, szükségszerűen le kellett lepleződnie, mégpedig az élő Isten öt megrontó tetteiben. Mindenki számára láthatóvá kellett lennie, hogy ő és a mögéje felsorakozott serege, ahhoz a pokolhoz tartoznak, amiről Szentélélek a következőképpen szól:

„És kimenvén, látni fogják azoknak holttesteit, akik ellenem vétkeztek, mert az ő férgük meg nem hal és tűzők el nem aluszik, és minden test előtt borzadásul lesznek.” Ézs 66:24.
„És ha megbotránkoztat téged a te kezed, vágd le azt: jobb neked csonkán bemenned az életre, mint két kézzel menned a gyehennára, a megolthatatlan tűzre. Ahol az ő férgük meg nem hal, és tűzők el nem aluszik. És ha a te lábad botránkoztat meg téged, vágd le azt: jobb neked sántán bemenned az életre, mint két lábbal vettetned a gyehennára, a megolthatatlan tűzre. Ahol az ő férgük meg nem hal, és tűzők el nem aluszik. És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vájd ki azt: jobb neked félszemmel bemenned az Isten országába, mint két szemmel vettetned a tüzes gyehennára. Ahol az ő férgük meg nem hal, és tűzők el nem aluszik.” Márk 9:43-48.

Lukács evangélista elmondta, hogy ezt a másoknak botrányt vető Heródes (t), aki nemcsak kezével, lábával és szemével botránkoztatott, hanem szívével és teljes lényével volt maga botrány, tehát ezt az embert, sok tanú szeme láttára a pokol férgei még élő testében elkezdték kínozni és felfalni.

Történetünknek egy másik tanúsága még az is, hogy rendkívül áldatlan állapot az, ha valaki egy ilyen Heródestől kapja a zsoldját azért és abból a célból, hogy a Krisztus szolgáját a halálsoron őrizze. Az Úr mit sem törődve az örökkel, a láncokkal, a bilincsekkel, a börtön falaival érckapuival és vaszáraival, kimentette az ő apostolját, de szabadításának árát tizenhat fegyőr fizette meg az életével és az ő családtagjaik pedig a keserű gyászukkal.

Végül, amikor az Úr az Ő hatalmas szabadításával helyreállítja a rendet, a jogosságot és győzelmessé teszi az igazságot a gonosznak megítélése által, akkor szárnyra kell ismét az evangélium, akkor az Isten Igéje növekszik és terjed. Nyilván az Isten beszédét befogadóknak növekszik és a megtérő emberek sokasodásával terjed. Könyörögjünk hát az Igének ezért a győzelméért és diadaláért! Ámen.